

عنوان مقاله:

سیمای رابعه عدویه در اشعار عطار

محل انتشار:

نخستین همایش ملی اخلاق و عرفان در ادب فارسی (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

صادق هاشمی امجد - دانشجوی دکتری زبان عربی دانشگاه حکیم سبزواری

جعفر عموری - مدرس دانشگاه پیام نور اهواز

علیرضا جلالی - کارشناس ارشد زبان و ادبیات عرب

خلاصه مقاله:

یکی از مشهورترین زنان عارف و به عبارتی دیگر اولین زن عارف، رابعه عدویه است، این عارف نامی قرن دوم هجری است. در اصل او اختلاف نظر بسیار است، برخی او را مصری و برخی دیگر او را بصری می دانند. وی از آن جهت که فرزند چهارم خانواده بود، رابعه نامیده شد. ایشان اشعاری سروده است که به زعم بسیاری از عارفان پس از وی، در اوج عرفان قرار دارند، وی معاصر حسن بصری بوده است و داستانی درباره عبادت حسن بصری و مالک بن دینار و یک نفر دیگر از او نقل شده است. از آنجا که رابعه عدویه از جایگاه ممتاز و والایی در ادبیات عرفانی برخوردار بوده است، عارفان پس از وی اهتمام ویژه ای به شعر و شخصیت ایشان ورزیده اند از جمله این عارفان بزرگ عطار است، عطار در تذکره اولیاء به تفصیل به شرح حال رابعه عدویه پرداخته است. عطار در منطق الطیر نیز از ذکر رابعه عدویه در اشعار خویش غفلت نورزیده است و در چندین مقام و جایگاه اشعار خویش را با نام این بانوی بزرگ عرفان زینت بخشیده است. این جستار به شیوه توصیفی- تحلیلی در پی بازتاب جایگاه والای رابعه عدویه در شعر عطار است تا بسامد والای حضور این زن عارف را در اشعار وی رصد نماید.

کلمات کلیدی:

ادبیات عرفانی، رابعه عدویه، عطار

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/812748>

